

ZENDINGSBERICHTEN TWEEDE KWARTAAL 2021



Zendingsprojecten 2e kwartaal 2021: Inter-Amerikaanse Divisie

Het openen van 13 Beter Leven buurtcentra, één op elk van de volgende locaties:

1. Navojoa Universiteit (Noort Mexicaanse Unie), Mexico
2. Montemorelos Universiteit (Noort Mexicaanse Unie), Mexico
3. Linda Vista Universiteit (Zuidoost Mexicaanse Unie), Mexico
4. Belize Adventistisch Junior College (Belize Unie), Belize
5. Centraal Amerika Adventistische Universiteit (Zuid Centraal Amerikaanse Unie), Costa Rica
6. Cuba Adventistische Theologische Seminarie (Cubaanse Unie), Cuba
7. Noord Caribische Universiteit (Jamaica Unie), Jamaica
8. Colombia Adventistische Universiteit (Noord Colombiaanse Unie), Colombia
9. Haïtiaanse Adventistische Universiteit Academie (Haïtiaanse Unie), Haïti
10. Dominicaanse Adventistische Universiteit (Dominicaanse Unie), Dominicaanse Republiek
11. Adventistisch Universiteitsinstituut van Venezuela (West Venezolaanse Unie), Venezuela
12. Antilliaanse Adventistische Universiteit (Puerto Ricaanse Unie), Puerto Rico
13. Universiteit van de Zuid Caraïben (Caraïbische Unie), Trinidad

Vrouwen of God?

Trinidad en Tobago, 3 april

Daniel Amattaeran (29)

Toen Daniel elf jaar oud was, liet een buurjongen in de hoofdstad van Suriname, Paramaribo, hem kennismaken met hiphopdansen. Daniel had dit soort dansen weleens gezien op de televisie, maar nog nooit in het echt. Hij stond versteld van de salto's, handstanden en van de mensen die op één hand in de rondte sprongen. Hij had al snel door dat de vrouwen er plezier in hadden om naar het dansen te kijken en het leek hem wel wat dat de vrouwen ook naar hem zouden kijken. Hij kreeg het dansen onder de knie. Daniel genoot ervan om te dansen en hij won bij plaatselijke talentenshows en kreeg op een keer zelfs een reis naar Nederland aangeboden. Hij werd hoe langer hoe populairder en de vrouwen waren niet bij hem weg te slaan.

Op een dag zat Daniel op zijn bed en was hij diep in gedachten toen hij een stem hoorde die hem vroeg, 'Wat wil je bereiken in jouw leven?'. Verbaasd vroeg hij zich af of die stem de heilige Geest kon zijn. Zijn ouders hadden hem als jonge jongen meegenomen naar de kerk, maar hij was al jaren niet meer geweest. Daniel vond het idee dat de heilige Geest met hem sprak maar niks. Hij genoot van de roem en het plezier in de wereld. 'God, niet nu, gewoon niet nu', zei Daniel. Hij zou blijven dansen totdat hij oud geworden was en als eenmaal het moment kwam dat hij niet meer kon dansen, dan zou hij naar de kerk gaan.

Daniel kreeg nachtmerries waarin hij aangevallen werd door demonen. Op een nacht droomde hij over de wederkomst. Hij zag Christus, in witte kleding, op de wolken. De wereld stond in vuur en vlam, terwijl de mensen rondrenden en schreeuwden. Met bonkend hart werd Daniel wakker. 'Ik ben verloren. Ik ben verloren. Ik ben verloren', dacht hij. 'Ik moet naar God terugkeren'. Maar hij deed het niet.

Een paar jaar ging voorbij en toen hij negentien was, trok hij tijdens zijn studie in bij niet-christelijke familieleden. Op een dag zag hij een DVD op tafel liggen die 'De waarheid over Hip-hop' heette. Een christelijke organisatie had de DVD gemaakt, dus het verbaasde hem dat hij die in een niet-christelijk huis tegenkwam. 'Wie heeft deze gekocht?', vroeg hij zijn familieleden. Niemand wist hoe ze aan die DVD waren gekomen.

Daniel bekeek de film en hij was geschokt toen hij hoorde dat hiphop van gangsters afkomt en nauw verbonden is met moord, geweld en illegale drugshandel. Het bracht hem van zijn stuk. 'Het lijkt wel of hip-hop veel te doen heeft met kwade dingen', zei hij. 'Ik houd daar niet van. Ik dacht dat het enkel ging om zingen, plezier maken en veel vrouwen om je heen hebben.' Hij vroeg aan een dansvriend of de DVD gelijk had. 'Nee hoor', zei de vriend. 'En trouwens, wat maakt het uit?'. Daniel bleef dansen, maar hij begon ook naar de kerk te gaan met een adventistische neef. Halverwege de evangelisatiebijeenkomsten die een maand zouden duren, stond hij op toen de predikant vroeg of degenen die gedoopt wilden worden naar voren konden komen. Toch trilde zijn hele lichaam. Twee stemmen streden heftig met elkaar in zijn gedachten. 'Is dit waar je dansen voor in de steek laat?', zei de ene stem. 'Zet je een punt achter geld, vrouwen en roem?' 'Kies Jezus', zei de andere stem. 'Hij is de enige Weg'.

Terwijl hij zich afvroeg of hij wel naar voren moest lopen, moedigde de predikant degenen die twijfelden aan om de stap toch te zetten. Daniel dacht aan geld, roem en vrouwen – en ging weer zitten. Die avond viel hij thuis op zijn knieën en bad hij, 'God, als U wilt dat ik mij bekeer, geef me

morgen dan een teken. Geef me de kracht om naar voren te lopen als de predikant weer een oproep doet.' De volgende avond nodigde de predikant de mensen opnieuw uit. Daniel ging staan en zijn hele lichaam begon heftig te trillen. En weer streden er twee stemmen in zijn gedachten. 'God', bad hij. 'Geef me alstublieft de kracht om de eerste stap voorwaarts te zetten'. Op dat moment voelde hij een lichte druk op zijn rug. Hij nam een stap. Daarna was het makkelijker om de tweede stap te zetten en al snel stond hij vooraan.

Daniel is nu 29 jaar en studeert aan de *Universiteit van de Zuid Caraïben* om predikant te worden. Hij omschrijft zichzelf ook wel als een Facebookevangelist, omdat hij daar bemoedigende video's op plaatst en via dat medium al zes jaar lang Bijbelstudies geeft. Vierentwintig mensen zijn door zijn inspanningen gedoopt. 'God heeft me zo genadig behandeld', zei hij. 'Daarom neem ik het zendingswerk heel serieus'.

Dank u voor uw gaven tijdens de dertiende sabbatschool drie jaar geleden. Door uw bijdrage kon de allereerste kerk worden gebouwd bij de Universiteit van de Zuid Caraïben, waar Daniel studeert, in Trinidad en Tobago. Dank u dat u ook dit kwartaal de universiteit in gedachten neemt. Met uw hulp zal er een 'Beter leven buurtcentrum', worden gebouwd op de campus om studenten op te leiden tot zendelingen.

Een schietpartij

Trinidad en Tobago, 10 april

Chenelle Spooner (31)

Tijdens een cursus voor leraren in de hoofdstad van Trinidad en Tobago, Port of Spain, hoorde de 31-jarige Chenelle een luid *rat-rat-rat* van semiautomatisch geweervuur. De onderwijzers sprongen overeind en renden naar het raam op de derde verdieping. Op straat vluchtte een man te voet weg van een witte auto. Het geweervuur kwam uit de auto. Een paar onderwijzers schreeuwden van angst en iedereen dook voor zijn veiligheid op de grond toen de auto de school passeerde. Twee lange minuten bleven ze doodstil liggen. Uiteindelijk hield het harde geluid van geweervuur op en Chenelle hoorde het bange gegil van de schoolkinderen. Ze huilde. Dit was de tweede keer in zeven maanden tijd dat ze geweervuur had gehoord.

De leraren gingen naar beneden om de geschrokken schoolkinderen te kalmeren. Chenelle, die de leiding had over de training, verliet de school. Politieagenten waren al gearriveerd en vroegen aan automobilisten of zij hun geparkeerde auto's konden verplaatsen. Er was echter één agent die haar tegenhield toen ze aanstalten maakte om naar haar auto te gaan. 'Kan ik op z'n minst naar mijn auto kijken?', vroeg ze. Een agent bracht haar naar haar zwarte auto. Kogels hadden de ramen doorzeefd. Chenelle wist zich geen raad. Ze had de auto nog geen twee jaar geleden gekocht.

Later kwam Chenelle te weten dat twee mensen, waaronder een kleine jongen, gewond waren geraakt tijdens de schietpartij. Niemand was om het leven gekomen. Alsof ze wisten wat er komen zou, waren veel kinderen vrij van school geweest zodat de leraren hun studiemiddag konden hebben. Haar auto was zwaar beschadigd, omdat de man die de schutter op het oog had gehad het op een lopen had gezet vanaf zijn eigen auto en zich achter haar auto had verscholen.

Toen ze 's avonds thuis was, dankte Chenelle God voor zijn bescherming. 'Dank U, God, dat U mij en de mensen die in de buurt waren van het geweervuur heeft beschermd', bad ze. 'Dank U dat U steeds over mijn leven waakt'. Terwijl ze nadacht over de schietpartij, schoot haar een gesprek te binnen dat ze een dag tevoren had gehad. De olie van haar auto moest ververs worden en in de tussentijd hadden zij en een bezoeker het erover gehad dat mensen te veel om hun auto's geven, en ze zelfs nog belangrijker vinden dan God.

Tijdens dat gesprek vertelde Chenelle hem dat ze zeven maanden geleden een semiautomatisch geweervuur had gehoord op de snelweg. De auto die bij de schietpartij betrokken was geweest, had de linkerkant van haar auto geraakt, waardoor haar voertuig ernstig beschadigd was. Na dat incident was Chenelle tot de conclusie gekomen dat Christus belangrijker was dan haar auto. 'Ik zou mijn auto morgen kunnen verliezen, maar zolang Christus mijn leven spaart, blijf ik Hem dienen', liet Chenelle de bezoeker weten.

De volgende dag, op 12 juni 2019, vond het geweervuur buiten de school plaats. Na die gebeurtenis spoorden een paar collega's Chenelle aan om haar auto te verkopen. 'Verkoop je auto', zei er één. 'Er gaat een demonische kracht vanuit.' 'Ja, weg ermee', zei een ander. 'Er is echt iets mis met die auto'. Maar Chenelle zag geen reden om hun advies op te volgen. 'Het gaat niet om de auto', zei ze. 'We moeten onze aandacht niet richten op materiële zaken. God moet bij ons op de eerste plek staan.' Ze is ervan overtuigd dat haar auto getuigt van Gods goedheid. 'Het gaat erom dat God ons beschermt terwijl wij ons geloof vasthouden en zijn naam aanroepen in moeilijke tijden', legde ze uit.

God maakt geen fouten

Trinidad en Tobago, 17 april

Crystal White (32)

Op de Caraïben krijgen veel kinderen bijnamen. De zus van Crystal White heet bijvoorbeeld Catherine. Maar iedereen noemt haar Polly omdat ze op een papegaai lijkt en veel praat. Een andere zus van Crystal heet Rochelle. Maar iedereen noemt haar Mopsi omdat ze zo mager is als een lat. Crystals vader noemde haar Ugly (*Lelijk*). Hij gaf haar die bijnaam toen ze op de trap van hun huis zat in Cumuto, een dorp in Trinidad en Tobago. Terwijl hij de trap opliep en haar passeerde, klopte hij op haar been. 'Hee, Ugly', zei hij.

Zijn woorden deden Crystal veel verdriet. Op school scholden kinderen haar soms uit, maar nu maakte haar eigen vader haar thuis ook nog eens belachelijk. 'Ik ben niet lelijk', protesteerde Crystal. Maar haar vader trok zijn woorden niet terug. 'Jij bent het lelijkste kind dat ik ooit heb gemaakt', zei hij. Crystal voelde zich diep gekwetst. Haar vader had tien kinderen. Ze begon te denken dat hij het bij het juiste eind had.

De woorden van haar vader veranderden haar leven. Ze werd depressief en overwoog om zelfmoord te plegen. Ze hongerde zichzelf uit omdat ze dacht dat een slank lichaam haar mooi zou maken. Elke dag na school staarde ze in haar slaapkamer naar de spiegel en kraakte ze zich helemaal af. 'Waarom is je voorhoofd zo groot?', dacht ze, terwijl de tranen langs haar wangen stroomden. 'Waarom zijn je tanden zo enorm? Waarom ben je zo dik?'

Toen ze op een dag weer voor de spiegel stond en haar uiterlijk al huilend bekritiseerde, hoorde ze een nummer op de radio. 'Vergeet nooit dat je ontzettend mooi bent', zong de muzikant. 'Denk er altijd aan dat je prachtig en wonderlijk geschapen bent door God. Je bent een kind van Jezus Christus de HEER'. Die woorden verrasten Crystal. Ze dacht; 'Als ik prachtig en wonderlijk door God geschapen ben, en ik kraak mezelf helemaal af, dan zeg ik eigenlijk tegen God dat Hij een fout heeft gemaakt'.

Ze huilde nog harder en smeekte God om vergeving. Haar tranen van verdriet en spijt veranderden in tranen van blijdschap. Ze besloot dat ze naar zichzelf zou kijken door de ogen van Christus en zich niets aan zou trekken van wat andere mensen dachten. Voor de eerste keer, ze was toen zeventien jaar, ging ze naar zichzelf kijken door de ogen van Jezus. De woorden in Psalm 139:14 kregen een hele nieuwe betekenis en blij las ze de woorden, 'Ik loof U voor het ontzaglijke wonder van mijn bestaan, wonderbaarlijk is wat U gemaakt hebt. Ik weet het, tot in het diepst van mijn ziel'.

Ze begon weer normaal te eten. Maissoep met aardappels, cassave, wortels, pompoen en taro smaakten zo goed! Niet langer voelde ze zich waardeloos. Ze had iets om voor te leven. Ze had geen medelijden meer met zichzelf. In plaats daarvan werd het gaandeweg steeds makkelijker voor haar om alles in Gods handen te leggen. Ze begon God te vertrouwen, niet alleen waar het haar dagelijkse behoeften betrof maar ook als het om haar blijdschap ging. Ze realiseerde zich dat niemand haar de vreugde af kan nemen die van God komt.

Als iemand haar uitschold, negeerde ze het gewoon. Toen vader haar Ugly (*Lelijk*) noemde, realiseerde ze zich dat God haar had gemaakt. 'Zo heeft God me gemaakt', zei ze tegen zichzelf. 'God maakt geen fouten'. Crystal is nu 33 jaar en een kerkleidster die het heerlijk vindt om jonge

mensen te vertellen over haar God die geen fouten maakt. 'Toen ik jong was, leek het wel alsof de hele wereld tegen me was', vertelde ze. 'Ik wil een persoon zijn die anderen laat weten dat God een doel met hen heeft en met mij.'

Gasflesexplosie

Trinidad en Tobago, 24 april

Noelia Southwell (35)

Noelia haastte zich om het sabbatsmaal klaar te hebben voordat de zon onderging in Chase *Village* in Trinidad en Tobago. Bij een evangelisatieprogramma dat tot 25 dopelingen had geleid, had zij de andere Bijbelwerkers aangestuurd. Eén van de vrouwen bij die bijeenkomst overwoog zich te laten dopen en had haar op vrijdagavond uitgenodigd voor een Bijbelstudie.

Noelia bereidde haar Guyanese lievelingsgerecht, 'Boil and Fry (*Koken en braden*)', op een 6-pits gasfornuis in haar gehuurde één-kamerappartement. Ze stond te wachten totdat de aardappels, cassave, eddoes (stengelknol) en weegbree volledig gaar waren. Haar telefoon die achter haar op het bed lag ging af en aan het geluidje kon ze horen dat er een SMS binnen was gekomen. Ze draaide zich net om, toen.....BOEEEEEM!

Een oorverdovende explosie deed het appartement trillen. De kracht van de ontploffing was zo groot dat Noelia door de kamer werd gegooid en met haar rug tegen de muur aan knalde. Terwijl tegen de wand in elkaar zakte, leek een ongeziene hand haar weer op haar voeten te zetten en door de kamer die inmiddels in lichterlaaie stond te leiden, de voordeur uit.

Buiten riep Noelia om hulp. Haar woorden waren onverstaanbaar, maar burens zagen de vlammen die uit de deur van haar appartement kwamen. Iemand riep om een ambulance en de centrale drukte hun op het hart om Noelia nat te houden totdat de ambulance was gearriveerd. Iemand begon emmers water over Noelia heen te gooien en twee andere mensen probeerden het vuur in het appartement te blussen. Noelia was blij met het koele water. Haar hoofd voelde alsof het op springen stond en haar huid leek wel in brand te staan. Ze had tweedegraads brandwonden opgelopen.

Met grote snelheid bracht de ambulance haar naar een noodkliniek die dichterbij huis was dan het ziekenhuis. Ze moest gestabiliseerd worden. De dienstdoende arts vroeg de ambulancebroeders wat er was gebeurd. 'De gasfles explodeerde terwijl ze thuis het eten voorbereidde', vertelde één van de broeders. 'Hoe is het mogelijk dat ze nog leeft?', zei de arts verwonderd. 'Ze zou dood moeten zijn. Niemand overleeft een gasflesexplosie'.

Terwijl ze naar het gesprek luisterde, dankte Noelia God in stilte voor het leven. 'U moet een doel hebben met mijn leven', bad ze. 'Daarom heeft U mij gered'. Nadat ze gestabiliseerd was, werd ze naar het ziekenhuis gebracht. Laat die avond nodigde een kerkvriendin Noelia uit om enige tijd bij haar thuis te komen. Noelia was blij dat ze het ziekenhuis kon verlaten, maar de pijn was bijna ondraaglijk.

Kerkleden stonden versteld toen ze over de explosie hoorden en haar op sabbat zagen. Ze baden met haar en zongen liederen. Tegen de tijd dat de zon op zaterdagavond onderging, kon Noelia niet meer lopen. Haar benen waren zo dik als grote ballonnen en voelden heel zwaar aan. De daaropvolgende maand hielden vrouwen uit de kerk Noelia overdag om de beurt gezelschap. Predikanten kwamen op bezoek en baden met haar. Ze genas verrassend snel. Na anderhalve maand lukte het haar om te lopen en het duurde niet lang voordat ze weer de oude was. De arts stond versteld toen ze zag hoe snel haar huid genas.

‘Je hebt geluk’, zei ze. ‘Ik geloof niet in geluk’, zei Noelia. ‘Ik geloof dat het een zegen is van God. Dit is het antwoord op de gebeden van kerkleden.’ De explosie veranderde Noelia’s relatie met God. Ze had altijd al van Hem gehouden, maar nu vertrouwde ze Hem nog meer. Ze maakte zich niet langer zorgen om dagelijkse problemen en hield altijd in gedachten dat God haar met een reden had gespaard en dat ze op Hem kon vertrouwen.

Negen maanden na het voorval gaf de vrouw met wie ze op de dag van de ontploffing had afgesproken haar hart aan Christus. Vandaag de dag zet Noelia zich met haar hele hart in voor God. Ze is medebeheerder van een plaatselijk wijkcentrum dat zich bezighoudt met mensen uit niet-christelijke godsdiensten in Trinidad en Tobago. ‘Niets kan me ervan weerhouden om Gods werk te doen’, zei Noelia.

God is de oorzaak

Trinidad en Tobago, 1 mei

Shinell Davis (29)

Mijn tienjarige zusje Shakira klaagde over rugpijn nadat ze was uitgegleden op de glibberige trap buiten ons huis in Morveant, Trinidad en Tobago. We dachten dat ze een spier had verrekt en gaven haar pijnstillers. Na een week was de pijn nog niet verdwenen en daarom brachten we haar naar een ziekenhuis. De arts gaf haar nog wat meer pijnstillers. Shakira stopte met eten en haar buik zwol op. Terug in het ziekenhuis zei de dokter, 'Ik denk dat ze kanker heeft'.

Ondanks de operaties was Shakira een heel opgewekt kind en probeerde ze de meest blijde persoon te zijn in de ziekenhuiskamer. De artsen waren helemaal weg van haar. Na een jaar kreeg ze te horen dat ze kankervrij was. Een paar maanden na haar thuiskomst kwam de kanker terug. Ik heb vele nachten met haar doorgebracht in het ziekenhuis. Ik herinner me dat ze kreunde, 'Mijn rug, mijn buik, mijn rug, mijn buik'. Ze had zo'n pijn.

De arts plande nog een operatie. 'Mama, ik wil geen operaties meer', zei Shakira. 'Maar het is nodig. Het zal ervoor zorgen dat je blijft leven', antwoordde moeder. Shakira stierf een maand na de operatie. Ik was net op weg naar het ziekenhuis toen mijn moeder me het nieuws vertelde. Ik hilde. Moeder niet. 'Mam, is er iets met je?', zei ik bij de begrafenis. 'Waarom huil je niet?'. Ze heeft er nooit antwoord op gegeven.

Een paar maanden later begon mijn moeders voet op te zwellen. Ze bleef twee weken in het ziekenhuis en de dokter stelde vast dat ze depressief was geworden na Shakira's overlijden. Hij raadde professionele hulp aan, maar moeder weigerde te gaan. Zes maanden later overleed ze. Dat mijn moeders dood zo snel volgde op die van mijn zus was heel zwaar voor me. Maar het werd nog erger.

Een neef van me, Mark, kwam vaak bij me op bezoek in een poging me op te vrolijken en mijn gedachten af te leiden van de twee tragische sterfgevallen. Zes maanden nadat mijn moeder was overleden, kwam hij om het leven door een auto-ongeluk. De pijn binnen in mij was bijna te heftig om te dragen. Mijn vriend had veel tatoeages op zijn armen, borst, rug en mond. Ik wist dat het geen pretje is om tatoeages te laten plaatsen en ik besloot dat een tatoeage mijn pijn misschien zou verlichten.

Ik nam een neuspiercing. Maar de pijn was nog niet genoeg en daarom nam ik een tweede neuspiercing. Daarna kreeg ik gaatjes in mijn oren en een tatoeage op mijn borst. De pijn ging niet weg. Enige tijd later verdronk mijn vriend bij een zwemongeval. Toen ik het telefoontje kreeg met het slechte nieuws, kon ik het niet geloven. Ik dacht aan mijn zus, moeder en neef. Nu was ook mijn vriend overleden. Ik begon te schreeuwen.

Ik belde mijn werk om hun te laten weten dat ik niet naar een zakelijk evenement kon komen die avond omdat ik het lichaam van mijn vriend moest identificeren in het ziekenhuis. Van mijn werkgeefster moest ik wachten op de komst van haar neef, Marc. 'Hij haalt je wel op', zei ze. Dat ik het lichaam van mijn vriend zag, was de druppel. Ik zag geen reden meer om te leven. Vier maanden later had ik een miskraam.

Het leven leek zo donker, maar Marc was het lichtpuntje. Hij bezocht me elke dag en sprak met me over verzen in de Bijbel. 'Weet je wat er in Johannes 3:16 staat?', vroeg hij. Het gaat zo, 'Want God had de wereld zo lief dat Hij Zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft'. Op een dag nam Marc me mee om zijn ouders te ontmoeten. Zijn vader hoorde mijn verdriet aan en gaf me zijn telefoonnummer. 'Als je ooit iemand nodig hebt om mee te praten, bel me dan', zei hij. 'Geef jezelf wat tijd. God heeft een doel met jou'.

Na die keer nam Marc me vaak mee naar zijn ouders. Ik mocht hen graag en ik vond het boeiend om hen te horen spreken over God. Op een dag waren we in gesprek toen ik vroeg of ik met hen mee mocht gaan naar de kerk. 'Tuurlijk', zeiden zijn ouders meteen. Marc zei niets. De volgende sabbat ging ik naar de kerk met Marc en zijn ouders. We kwamen wekelijks samen om God te aanbidden en ik begon me hoe langer hoe blijer te voelen. Het leek wel of de preken voor mij gemaakt waren. Mijn pijn verzachtte. Dagelijks las ik in de Bijbel en bestudeerde ik het sabbatschoolboekje voor volwassenen om antwoorden te krijgen op mijn vragen over het leven.

Op een sabbat nodigde de predikant degenen die hun hart aan Jezus wilden geven uit om te gaan staan. Dat deed ik meteen. Ik wist dat ik voor Jezus wilde leven. Marc volgde mijn voorbeeld. Later hoorde ik dat Marc al vijf jaar niet meer naar de kerk was gegaan en alleen weer was teruggekeerd toen ik had gevraagd om met hen mee te gaan. Marcs ouders waren dolgelukkig. Ze hadden ervoor gebeden dat Marc de weg tot Jezus weer zou vinden. Marc en ik werden op dezelfde dag gedoopt en we trouwden elf maanden later.

Soms zeggen mensen tegen me, 'Je weet niet wat ik allemaal te verduren krijg'. Tot ze mijn verhaal horen en dan zeggen ze, 'Jij hebt al die dingen ervaren? Hoe kan het dat jij nog leeft?' Dan antwoord ik: 'God is de oorzaak. Hij heeft me een nieuw leven gegeven'.

Dodelijke schorpioenbeet

Colombia, 8 mei

Carlos Reyes (39) & Luz Murillo (34)

Het was ongeveer zeven uur 's avonds en predikant Carlos en zijn vrouw, Luz, maakten zich klaar om naar bed te gaan. Sommige mensen zullen dat tijdstip wat vroeg vinden om naar bed te gaan. Maar predikant Carlos en zijn vrouw woonden in de afgelegen heuvels van Colombia en werkten als zendelingen voor de Embera, een inheemse volksstam. In de bergen ging iedereen vroeg naar bed.

Plotseling werd de stilte van de nacht doorbroken door een luid, panisch kloppen op de deur van het huis. 'Predikant! Predikant!', gilde een vrouw. 'Kom naar buiten! Kom naar buiten!' Luz deed de deur open. Buiten stond Cándida, een lid van de gemeente. 'Een baby is gestoken door een schorpioen!', zei Cándida en haar ogen stonden angstig. Predikant Carlos en Luz kleedden zich snel aan. Terwijl predikant Carlos een zaklamp pakte, rende Luz, die verpleegster is, naar de keuken en kwam even later terug met verse knoflook, een fles drinkwater en een druppelaar.

Cándida ging de predikant en zijn vrouw voor naar het huis waar de baby woonde. Waakzaam liep het drietal door de donkere nacht. Slangen en schorpioenen konden op de loer liggen in het gras. Toen ze aankwamen bij de woning, troffen ze alleen de moeder en haar eenjarige kind aan. Vader was weggegaan om de medicijnman te halen. Moeder hield de baby in haar armen. Het kind zag paars en trilde hevig. 'Toen ik hem in de hangmat legde, heb ik de schorpioen niet gezien', legde moeder met tranen in haar ogen uit. 'Tot ik hem optilde omdat hij schreeuwde. Toen pas zag ik de schorpioen.'

Ze wees op de levenloze gedaante van een grote, vermorzelde schorpioen op de vloer. Ze had het beest met een laars gedood. Luz nam de baby uit de armen van zijn moeder en onderzocht de bijtwond. Haar voorhoofd rimpelde zich uit angst voor wat ze zag. Het kind was op sterven na dood. 'Laten we bidden', zei ze. De moeder knielde op de vloer met de paarse, trillende baby in haar armen. Predikant Carlos, Luz en Cándida kwamen bij haar zitten en ze pakten elkaars handen. 'HEER, U bent machtig en U alleen kan deze baby genezen', bad predikant Carlos. Luz maakte de wond van de baby schoon. Ze stampte de knoflook fijn en deppte er wat van op de wond. Daarna vermengde ze de knoflook met het drinkwater uit de fles en gebruikte de druppelaar om het beetje bij beetje in de mond van het kind te krijgen. Naderhand bad predikant Carlos opnieuw. Een uur lang bleven Luz en hij de wond spoelen, behandelen met knoflook en bidden. Steeds weer.

Langzamerhand hield de baby op met trillen. Zijn paarse huidskleur kreeg weer een gezonde roze teint. 'Je kan de baby nu voeden', zei Luz, terwijl ze het kind weer in de armen van zijn moeder legde. Moeder hield haar baby stevig tegen zich aan en de jongen begon te drinken. Het gezin had geen medicijnman meer nodig. De hemelse God was veel machtiger. Predikant Carlos bad nog één keer en het was een gebed vol dankbare blijdschap. 'Dank U HEER dat U naar onze gebeden voor dit kind heeft geluisterd', zei hij. 'We vragen U om de harten van dit gezin door dit wonder te beroeren zodat ze zullen begrijpen dat U werkelijk God bent'.

Rijst en suiker uitlenen

Colombia, 15 mei

Maria Tordecilla (35)

Sommige universitaire studenten hebben meer hulp nodig dan anderen. Beatrice, moeder van twee kinderen, was daar een goed voorbeeld van. 'Vind je het erg als ik wat rijst van je leen?', vroeg Beatrice aan haar huisbaas, Maria. Maria, een medestudent die kamers verhuurde van haar ruime woning in Moneta, Colombia, gaf haar wat rijst. Een paar dagen later had Beatrice iets anders nodig.

'Kan je wat suiker missen?', zei ze. Maria gaf het haar. Daarna had Beatrice bananen en nog meer rijst en suiker nodig. Maria vond het niet erg om Beatrice te helpen. Elke keer dat ze elkaar ontmoetten, bad ze ervoor dat ze Christus' voorbeeld om naar mensen om te zien trouw navolgde. In 'De weg tot gezondheid', p. 70, had ze gelezen hoe Ellen White Christus' werkwijze omschreef. Daarin staat, 'Christus' methode alleen kan het ware succes opleveren in het bereiken van mensen. De Zaligmaker mengde Zich onder de mensen als iemand, die naar hun welzijn streefde. Hij toonde Zijn sympathie, voorzag in hun noden en won hun vertrouwen. En dan gebod Hij hen: 'Volg Mij''.

De twee vrouwen werden goede vriendinnen in de tijd dat Maria sympathie toonde en Beatrice hielp bij wat ze nodig had. Toen Maria's kerk evangelisatiebijeenkomsten organiseerde, nodigde ze Beatrice uit om daar ook naartoe te komen. Beatrice genoot van de bijeenkomst en de twee vrouwen begonnen de Bijbel samen te bestuderen. Na enige tijd liet Beatrice zich dopen. De gebedsbijeenkomst en Bijbelstudies duurden voort en Beatrices twaalfjarige zoon en achtjarige dochter werden ook gedoopt. Andere studenthuurders kwamen eveneens naar de wekelijkse Bijbelstudie en de groep bestond al snel uit dertig mensen.

Toen werd Maria benaderd door een andere universitaire student. Hij had haar hulp nodig. Hij smeekte Maria om met hem mee te gaan naar de universiteit en hem morele steun te geven tijdens zijn gesprek met een directrice van de universiteit. Toen ze bij de universiteit aankwamen, begreep de directrice niet waarom Maria er ook bij aanwezig was. 'Wie is deze vrouw?', vroeg ze de jonge man. 'Zij is de vrouw die mijn Bijbelstudiegroep leidt', antwoordde hij.

Verbaasd vroeg de directrice om meer informatie. Maria legde uit dat een groep universitaire studenten één keer per week naar haar huis kwam om de Bijbel te bestuderen en dat ze een erg hechte steungroep waren geworden. 'Dat is geweldig!', zei de directrice. 'In deze tijd zijn er maar weinig mensen die helpen zonder bijbedoelingen'. Ze vroeg Maria om de Bijbelstudie voortaan op de universiteitscampus te houden. 'De groepsleden zijn per slot van rekening universitaire studenten', zei ze.

De universiteit liet de groep samenkomen in een studiecetrum voor studenten dat een open structuur bevatte met slechts stoelen en een dak. Zonder muren of deuren merkten andere studenten de bijeenkomsten al snel op en sommigen van hen informeerden of ze ook mochten komen. De groep bestond uiteindelijk uit veertig mensen, waaronder drie universitaire docenten.

Rosa was één van hen, een klasgenoot van Maria die er aanvankelijk niet heel enthousiast over was om de samenkomsten bij te wonen. Maria maakte zich daar geen zorgen om: ze wilde enkel vrienden met haar zijn. Ze belde en sms-te Rosa. Ze nodigde haar uit om bij haar thuis te komen eten. Rosa zei dat ze er bang voor was om in de Bijbel te lezen, omdat ze Jezus niet teleur wilde

stellen. Op den duur besloot ze zich bij de kleine groep aan te sluiten. Terwijl ze de Bijbel bestudeerde en bad, verdween haar angst en begon ze in Jezus te geloven. Na een paar maanden gaf ze haar hart aan Jezus en liet ze zich dopen.

Maria was er ontzettend blij mee dat Rosa haar hart aan Jezus had gegeven. In drie jaar tijd, vanaf dat de Bijbelstudiegroep voor het eerst was samengekomen, was Rosa de tiende jonge persoon die gedoopt werd. Maria zegt dat het succes van de Bijbelstudiegroep alleen aan Christus' werkwijze te danken is. 'Ik heb Christus' methode gebruikt om naar Rosa om te zien en contact met haar op te nemen', zei ze. 'Ik heb Christus' methode gebruikt bij elke jonge persoon in mijn groep'.

Ben je er klaar voor om te sterven?

Mexico, 22 mei

Roger Pech (52)

Elke dag brengt geestelijk verzorger Roger een bezoek aan elke patiënt in het *Southeast Hospital*, een adventistische voorziening in Villahermosa, Mexico, met ruimte voor veertig patiënten. Op een dag bleef Roger bij de bedrand van een zojuist binnengekomen patiënt staan, een tachtigjarige man met de naam José. José was in het ziekenhuis opgenomen vanwege diabetes en hypertensie. Hij was erg zwak.

Roger wist een paar dingen over José. De afgelopen twintig jaar had de oude man bij zijn adventistische zoon gewoond die nu naast zijn ziekenhuisbed stond. Zijn kleindochter werkte als verpleegster in het ziekenhuis. Hij had Bijbelstudies gevolgd en evangelisatiebijeenkomsten bijgewoond. Hij kende het adventistische geloof, maar hij was er nooit toe gekomen om zijn hart aan Jezus te geven.

Roger sprak vriendelijk maar direct. 'Ben je er klaar voor om te sterven?', vroeg hij. 'Voel je je vergeven? Ben je er klaar voor om naar de hemel te gaan?' 'Ik weet dat ik ga sterven, maar ik ben nog niet zover', antwoordde José. 'Ik denk niet dat mijn zonden vergeven zijn.' Daarna liet hij zijn zoon en kleindochter weten hoe blij hij ermee was dat ze hem naar het adventistische ziekenhuis hadden gebracht. Hij dankte God voor zijn fysieke en geestelijke gezondheid.

'Het is goed dat je blij bent met de goede zorg die je familie je geeft', zei de geestelijk verzorger. 'Als je je familie dankbaar bent en zeker weet dat God ook voor je zorgt, waarom heb je dan nog niet de beslissing genomen om je hart aan Jezus te geven?' José legde uit dat hij zijn leven lang lid was geweest van een andere christelijke denominatie. 'Ik ging naar de adventistische evangelisatiebijeenkomsten met mijn kleindochter en ik dacht niet dat er meer van mij werd verwacht', zei hij.

Roger keek José recht aan. 'Als je er niet klaar voor bent om te sterven en je hebt niet het idee dat je zonden vergeven zijn, moet je meer doen dan naar evangelisatiebijeenkomsten gaan', zei hij. 'Je hebt je leven niet in Jezus' handen gelegd. Dat is wat je tekort komt'. José dacht erover na. Enige tijd later zei hij, 'Misschien is dat wat ik werkelijk nodig heb'. 'Vader kent God', zei José's zoon, José Jr. 'Hij heeft veel Bijbelstudies gevolgd en woonde vele evangelisatiebijeenkomsten bij. Hij hoeft enkel de beslissing nog te nemen'.

'Dit is het moment om te kiezen', zei Roger. 'Het zou weleens je laatste kans kunnen zijn. Als je een keuze maakt, zal ik je zelf dopen.' Die avond nam José de beslissing om zijn leven door de doop aan Jezus te geven. Geestelijk verzorger Roger bad tot God dat hij hem de fysieke kracht zou geven om zich te laten dopen. De volgende dag bezocht kapelaan Roger José in zijn kamer. Hij voelde zich veel beter, maar wilde zich evengoed laten dopen. Roger vulde een doopformulier in en vroeg José om zijn erewoord te geven dat hij zijn belofte na zou komen. 'Absoluut, ja', zei José.

José was ontzettend blij op de dag dat hij werd gedoopt. Terwijl hij de hand van de geestelijk verzorger schudde, zei hij, 'Ik heb me aan mijn woord gehouden'. Na die tijd ging José trouw elke sabbat naar de kerk. Hij stierf drie jaar later, in 2019, op 83-jarige leeftijd. José is één van de vele ziekenhuispatiënten die Roger heeft zien veranderen door de macht van Jezus' liefde. Normaal gesproken is hij niet zo betrokken bij zijn patiënten als met José. Maar hij wist dat José God goed

kende en hij voelde de sterke aandrang om zich niet afzijdig te houden. Hij volgt Christus' werkwijze om naar mensen om te zien, waar Ellen White ook over spreekt in 'Weg tot gezondheid', p. 70. Zij verklaart, 'Christus' methode alleen kan het ware succes opleveren in het bereiken van mensen. De Zaligmaker mengde Zich onder de mensen als iemand, Die naar hun welzijn streefde. Hij toonde Zijn sympathie, voorzag in hun noden en won hun vertrouwen. En dan gebood Hij hen: 'Volg Mij.'

Roger legde uit dat niet alleen geestelijke verzorgers in ziekenhuizen door zieke mensen worden omringd. De wereld is gevuld met mensen die ziek zijn door de zonde. Het beste om te doen is dat je eerst sympathie toont door te luisteren, vertelde Roger. 'Als een patiënt zich eenmaal heeft ontdaan van de last die hij of zij binnenin zich draagt, dan is het makkelijker voor de patiënt om te luisteren naar advies en het te aanvaarden', zei hij. 'Dan kun je over Jezus praten'.

In 2018 is een deel van de dertiende sabbatopbrengst gebruikt voor de aanbouw van een nieuwe vleugel bij het Southeast Hospital in Villahermosa, Mexico. Dank u voor uw gaven waardoor meer patiënten over Jezus' liefde kunnen horen van Roger en zijn team dat bestaat uit zeven vrijwilligers.

BOEM!

Mexico, 29 mei

Ángel Haro (43)

Met zijn verrekijker speurde de 21-jarige Ángel het dorre landschap met zand, cactussen en struikgewas af in Chihuahua, een staat in Mexico. BOEM! Ángel zag dat soldaten zwaar geschut afvuurden. Al waren de soldaten en hun geschut op zo'n 7 kilometer afstand, de ontploffing galmde met een groot kabaal door de woestijn. Ángel keek de kringelende witte rookwolk na waar de koers van de granaat aan af te leiden was.

'God', bad hij in stilte, 'mag het geschut alstublieft ontploffen'. Even later klonk er BOEM! De granaat spatte uiteen in een bal van vuur en rook terwijl hij de grond raakte en alles binnen een straal van een kilometer vernietigde. Ángel slaakte een zucht van opluchting. De twee soldaten die bij hem waren, voelden zich ook opgelucht. Het was hun taak om elke granaat te laten ontploffen. Er mochten geen niet-geëxplodeerde granaten op de schietbaan blijven liggen. Aan het einde van hun vijftien-daagse training zou hun militaire eenheid met zestig soldaten weer naar haar basis in Mexico-Stad gaan.

Dit was de laatste dag van de training. De volgende ochtend zouden de soldaten op de militaire trein stappen om de basis in zeven dagen te bereiken. Ángel vond het een fijn idee dat ze naar de basis zouden terugkeren. Hij kreeg dan ook toestemming om zijn moeder te bezoeken. Hij dacht aan de Bijbel die zijn moeder hem gegeven had. Elke avond na de militaire oefeningen las hij de verhalen over Jezus. Hij wist dat zijn moeder voor hem bad sinds ze zich vijf jaar geleden had aangesloten bij de Adventkerk. Nu bad hij bij de aanblik van de granaten die afgevuurd werden.

BOEM! Nog meer witte rook doorkruiste de lucht. 'God, laat het alstublieft ontploffen', bad Ángel weer. Stilte. Ángels wenkbrauw fronste zich. De angst greep hem naar de keel. Zijn twee kameraden vloekten boos. Het drietal zou de niet-geëxplodeerde granaat moeten opsporen en vernietigen. Twee uur later waren alle oefeningen voor die dag gedaan. Ángel en zijn medesoldaten gingen op zoek naar de niet-geëxplodeerde metalen granaat van 15 kg.

Terwijl hij door de explosiezone liep, zag Ángel de konijnen en coyotes die gedood waren doordat andere granaten waren ontploft. 'Hier is het!', riep een soldaat plotseling. 'Hij is bedolven onder zacht zand'. De soldaten bedekten het omhulsel met droge takken en stokken. Een van de soldaten goot diesel over het hout en stak een lucifer aan terwijl Ángel en de andere soldaat naar een beschermende stapel rotsblokken renden, op zo'n kilometer afstand. Korte tijd later voegde de derde soldaat zich bij hen.

Toen wachtten ze. Vijf minuten...tien minuten...vijftien minuten gingen voorbij. 'God, mag het alstublieft ontploffen', bad Ángel. Twintig minuten...BOEM! De soldaten gluurden langs de stapel rotsblokken. Dikke witte rook vulde de lucht. Toen de rook na tien minuten was verdwenen, liepen de soldaten naar de explosiezone om het kleine vuur te blussen dat door de granaat was veroorzaakt. Ze lachten en dolden, omdat ze dachten dat hun moeilijke missie succesvol was geweest en binnen de kortst mogelijke keren naar huis zouden terugkeren. BOEM!

Meteen wierp Ángel zich op de grond. Nog nooit in zijn leven was hij zo bang geweest. 'God, alstublieft, bescherm ons. Bescherm ons', bad hij. 'Bewaar ons. Houd ons veilig'. Er waren geen woorden voor. Het ondenkbare was gebeurd. De granaat was voor de tweede keer ontploft. Na

een paar minuten stonden de soldaten op en keken zichzelf helemaal na. Ze hadden geen schrammetje. Ze hadden maar op 6 meter afstand gestaan van de granaat toen die ontplofte. Vol blijdschap sloegen de soldaten hun armen om elkaar heen. Daarna knielden ze eerbiedig in het zand. 'Dank U, God, dat U ons beschermd en bewaard heeft', herhaalde Ángel steeds weer.

Die dag veranderde Ángel's leven. Hij luisterde als zijn moeder over Jezus sprak. Hij verdiepte zich in Bijbelstudies en las de boeken van Ellen White die zijn moeder naar de militaire basis stuurde. Twee jaar na de ontploffing gaf hij zijn hart aan Jezus en werd hij gedoopt. 'Slechts een wonder kon ons die dag redden', zei Ángel. 'Normaal gesproken ontploffen granaten maar één keer. Gods hand heeft ons ongetwijfeld beschermd. Ik ben ervan overtuigd dat God een plan voor mij heeft'.

Bidden voor een man

Mexico, 5 juni

Esther Garcia (35)

Toen Esther twaalf jaar oud was, begon ze voor iets heel speciaals te bidden in haar slaapkamer in Villahermosa, Mexico. 'Mag ik een lieve man ontmoeten?', bad ze. Esthers vader dronk veel en vocht voortdurend met haar moeder. Het kwam ook vaak voor dat hij Esther en haar moeder met een keukenmes bedreigde en soms gooide hij het zelfs naar hen. Hij miste altijd. Esther wist eigenlijk niet hoe ze moest bidden, maar ze wist zeker dat God haar kon helpen. Ze sprak tot Hem als met een vriend. 'Geef me alstublieft een goede man, een gelukkig gezin en een kindje', bad ze.

Nadat ze was afgestudeerd van de universiteit, ontmoette ze Luis door haar baan in een drogisterij. Hij was haar baas. De twee spraken regelmatig af en Luis nodigde haar uit om op sabbat naar een speciaal programma te komen in de Adventkerk. Ze voelde zich meteen op haar gemak in de kerk. De mensen waren vriendelijk en ze ervoer een vrede die ze nog nooit gekend had. Ze luisterde naar de predikant die over Daniel vertelde. Plotseling merkte ze dat een mannenstem tegen haar sprak. 'Dit is je thuis', zei de stem. 'Je hoort hier'.

Esther keek naar Luis. 'Zei je iets tegen me?', vroeg ze. 'Nee', antwoordde hij. 'Ik heb mijn mond niet opengedaan'. Esther vroeg zich af of ze haar verstand verloren had. Toen ze de kerk verliet na de preek, bleef ze de stem in haar gedachten horen. 'Dit is jouw plek', zei de stem. 'Hier hoor je thuis'. Esther had er geen idee van wie er nou sprak. Maar ze voelde zich vredig.

De sabbat daarop zei Esther tegen Luis dat ze graag wat Bijbelstudies zou willen volgen. De volgende dag kwamen Luis' zus en haar man meteen naar Esthers huis om de Bijbel met haar te bestuderen. Naarmate Esther meer te weten kwam over de schepping en de Tien Geboden, groeide er een verlangen in haar hart om nog meer te leren. Ze begon de Bijbel ook zelf te bestuderen.

Op een zondagmiddag kwam vader zwaar dronken thuis terwijl Esther met een Bijbelstudie bezig was. Hij zag het adventistische echtpaar in de woonkamer en ging regelrecht naar de keuken. Esther hoorde een hoop kabaal vanuit de keuken komen, waarna vader haar bij zich riep. In de keuken hief vader het keukenmes dreigend omhoog. 'Ga weg uit dit huis met die vrienden van je', snauwde hij. 'Als je niet vertrekt, vermoord ik je'. Esthers ogen werden groot van schrik. Dit was niet haar vaders stem. Op zijn gezicht stond een uitdrukking die ze nog nooit eerder had gezien. Hij leek wel een ander persoon. Ze probeerde hem op andere gedachten te brengen.

'Rustig nou alsjeblieft', zei ze. 'Ik gebruik geen drugs en ik drink geen alcohol. Ik probeer de Bijbel te bestuderen, wat enkel goed is voor mijn leven'. Vader weigerde te luisteren. 'Ik vermoord die mensen en jou erbij', gromde hij. Esther vroeg haar kerkvrienden om weg te gaan. Nadat ze met haar gebeden hadden, vertrok het echtpaar. Esther ging naar haar kamer en huilde. 'Alstublieft God, U moet me helpen', zei ze. 'Ik wil zo niet leven'. Vrede vervulde haar. Toen ze haar kamer uitliep, trof ze haar vader in de woonkamer. Zodra hij haar zag, begon hij hard te lachen. Esther voelde dat het niet haar vader was die lachte. Ze rende terug naar haar kamer en bad weer.

'God, wat wilt U van me?', zei ze. Meteen kreeg ze antwoord. Op dat moment besloot ze haar hart aan Jezus te geven en zich te laten dopen. Inmiddels is er acht jaar voorbijgegaan en Esther werkt nu als secretaris van de kerk en als jeugdleider bij de Amatitan Adventkerk in Villahermosa,

Mexico. Ze is ook getrouwd met Luis en ze verwachten hun eerste kindje. 'Ik heb gebeden om een lieve man, een gelukkig gezin en om een baby', zei ze. 'God heeft mijn gebeden verhoord'.

Dank u voor uw gaven tijdens de dertiende sabbat in 2018. Deze opbrengsten hebben de aanbouw van een nieuwe vleugel mogelijk gemaakt voor het Southeast Hospital, een adventistische faciliteit in Esthers thuisstad, Villahermosa, Mexico.

Niet op mijn manier

Mexico, 12 juni

Fabiola Padilla (36)

Na haar doop bad Fabiola achttien jaar lang voor haar vader. Ze hoopte dat ook hij zijn hart aan Jezus zou geven in Villahermosa, Mexico. Hij leek een hopeloos geval. Hij geloofde niet in de Bijbel en bad tot Maria en de heiligen. Omdat hij veel alcohol dronk, kwam het vaak voor dat hij zijn vrouw kleineerde en haar belachelijk maakte. Daarnaast was zijn gezicht voortdurend verwrongen van woede. Fabiola vertelde over Jezus, maar vader liep dan meestal weg. Ze hield niet op met bidden. Ze vroeg ook aan kerkleden of zij hem in gebed wilden opdragen. Uiteindelijk heeft God haar gebeden verhoord. Maar het antwoord dat ze kreeg, was heel anders dan ze had verwacht.

Op 75-jarige leeftijd kreeg vader te horen dat hij leverkanker had. De arts deelde mee dat de kanker al was uitgezaaid en dat een operatie niet mogelijk zou zijn. Toen Fabiola vernam dat haar vader op het randje van de dood stond, begon ze nog vuriger te bidden voor zijn verlossing. 'HEER, geef me de juiste woorden om vader over U te vertellen', bad ze in de daaropvolgende week elke ochtend en avond. 'Geef me moed', smeekte ze. Toen liep ze naar de kant van het bed waar vader sliep en pakte zijn hand. Ze was nerveus. Ze was bang dat hij naar haar zou snauwen en haar weg zou sturen. Maar ze realiseerde zich dat ze ervoor gebeden had.

'Ik houd zoveel van u', sprak ze. 'De God waarover ik nu ga praten, is de God waarin u ook gelooft. Hij is de God die de macht heeft om u te genezen. Mag ik met u bidden?'. Tot haar verbazing vond vader het goed. Vanaf die dag kwamen zij en vader iedere ochtend en avond samen om te bidden. Na het gebed las ze uit de Bijbel en zongen ze liederen. Vader luisterde aandachtig. Fabiola vroeg zich af of het wel nut had wat ze deed, maar ze bleef in de Bijbel lezen en zingen. Voor vader brachten zij en andere kerkleden een dag door in gebed en met vasten. De kanker verspreidde zich snel en vader werd steeds zwakker. Fabiola wist niet wat ze moest doen.

Een adventistische vriendin, Rita, bood aan dat ze haar vader Bijbelstudies zou geven. Het verbaasde Fabiola, maar vader stemde toe. Omdat vaders toestand steeds slechter werd, zette Rita vaart achter de Bijbelstudies en kwam ze zeven keer per week. Na de zevende les vroeg Rita aan vader of hij zijn hart aan Jezus wilde geven. 'Waarom laat je je niet dopen?', stelde ze voor. Vader zei dat hij dat graag wilde. Roger Pech, de predikant van de *Southeast Hospital* Adventkerk, doopte vader om 13:30 op een woensdag in een kinderbadje in de tuin van het gezin.

Die avond weigerde vader naar zijn slaapkamer te gaan. Hij wilde bij zijn familie zijn in de woonkamer. Kort na middernacht kreeg hij last van kortademigheid. Daarna haalde hij nog één keer adem en sloot hij zijn ogen. Het gezicht van vader, dat tijdens zijn leven vooral kwaad had gestaan, leek ongebruikelijk vredig in de doodskist. Verbaasde rouwenden vroegen of hij buiten hun weten om naar de kerk was gegaan. Fabiola vertelde hun dat hij zijn hart aan Jezus had gegeven, een paar uur voordat hij overleed.

Fabiola is ervan overtuigd dat God een wonder heeft verricht. Binnen twee maanden vond de verandering in het hart van haar vader plaats, vanaf het moment dat de kanker bij hem werd vastgesteld en dat hij overleed. 'Vader gaf zijn hart aan Jezus, niet op de manier die ik in mijn hoofd had, maar op Gods manier', legde Fabiola uit. 'Wat onmogelijk is voor de mens, is mogelijk voor God'.

De kracht van een zaadje

Mexico, 19 juni

Florencio Vazquez (61)

De vierjarige Florencio werkte hard op de boerderij van zijn oma in Mexico. Hij plantte en verzorgde rijst, avocado, cacao en rozen met de hulp van twee oudere neven en een zevenjarige buurjongen, Antonio. Florencio merkte op dat Antonio niet op zaterdagen werkte. Ook was Antonio er op zaterdagmiddag niet bij als de twee neven hun salaris ophaalden. Hij kwam pas na zonsondergang op zaterdagavond. Florencio vroeg hem waarom. 'Ik heb de Bijbel gelezen', antwoordde Antonio. 'God zegt dat we niet moeten werken op sabbat, omdat het zijn dag is'.

Florencio geloofde Antonio omdat de jongen heel anders was dan de rest van zijn vrienden. Hij was netjes, vriendelijk en las in de Bijbel. Hij was zijn beste vriend. Een paar dagen later, ze hadden pauze, nodigde Antonio Florencio uit om met hem naar de kerk te gaan. 'Zou je het leuk vinden om mee te gaan naar de kerk?', vroeg hij terwijl de twee jongens hun *pozol* dronken, een zoete paarse maïsdrank. 'We hebben een speciaal programma voor kinderen. We kunnen samen in de Bijbel lezen. Je kan ook nieuwe vrienden ontmoeten.' 'Ja, ik wil graag gaan', zei Florencio. Maar hij ging niet. Zijn oma behoorde tot een andere christelijke denominatie en ze mocht adventisten niet. Ze vond hen lui omdat ze niet werkten op zaterdagen.

Maar Antonio hield vol. Een paar dagen later nodigde hij Florencio opnieuw uit. 'Ga met me mee naar de kerk', zei hij. Florencio wilde wel, maar van oma mocht hij niet. Antonio bleef Florencio met regelmaat uitnodigen en na een maand greep Florencio zijn kans. Op een zaterdagochtend verliet zijn oma het huis al vroeg om avocado's en rozen te verkopen. Hij ging met Antonio naar de kerk – en hij vond het heerlijk. De mensen waren vriendelijk. Hij had het vooral naar zijn zin bij de kindersabbatschool. Toen hij thuiskwam, stond zijn oma hem op te wachten.

'Waar ben jij geweest?', vroeg ze. 'Ik ben met Antonio naar de adventkerk geweest', zei de kleine jongen. Oma was woedend. 'Ik heb niets met die kerk. Ga niet meer naar die kerk', zei ze. 'Ik zal bier voor je kopen als je niet meer naar die kerk gaat'. Toch bleef Florencio op zaterdag naar de kerk gaan met zijn vriend. Hij glipte het huis uit zodra zijn oma weg was gegaan om de opbrengsten van de boerderij te verkopen en hij zorgde ervoor dat hij terug was voordat zij thuis kwam.

Twee jaar verstreken en Antonio verhuisde met zijn gezin naar een andere stad. Zonder zijn vriend ging Florencio niet naar de kerk en hij ontwikkelde een paar ongezonde gewoonten. Toen hij negen was, dronk hij ontzettend veel bier en zijn oma stemde er nog mee in ook. Enige tijd later begon hij ook wiet en cocaïne te gebruiken. Maar het zaadje dat Antonio had geplant toen hij op de boerderij van zijn oma werkte, ging niet verloren. Nadat hij vele jaren met zijn verslavingsprobleem had geworsteld, smeekte Florencio God om hulp. 'Genees me alstublieft', bad hij.

Dat gebed bad hij een jaar lang en plotseling voelde hij geen verlangen meer om te drinken, roken en drugs te gebruiken. Hij was *clean* op 45-jarige leeftijd en het maakte hem ontzettend blij, omdat hij wist dat God zijn gebeden had verhoord. Hij gaf zijn hart aan Jezus en sloot zich aan bij de Adventkerk. Florencio vertelde dat hij adventist was geworden om wat Antonio hem had verteld toen hij vier jaar was: dat de Adventkerk de Bijbel navolgt en alle wetten van God houdt, ook het gebod over de sabbat van de zevende dag.

Florencio is nu 61 en vertelt er graag over dat God hem verlostte uit een leven vol alcohol en drugs.

Ongeveer twintig mensen hebben hun hart aan Jezus gegeven doordat ze zijn getuigenis hoorden en de Bijbel met hem bestudeerden. 'We hebben een krachtige God', zei Florencio. 'Ik kan zijn macht niet uitleggen, maar het heeft mijn leven veranderd'.

Dank u voor uw gaven op de dertiende sabbat in 2018. Deze opbrengst heeft de aanbouw van een nieuwe vleugel mogelijk gemaakt voor de Southeast Hospital, de adventistische faciliteit in Florencio's woonplaats, Villahermosa, Mexico.

Van deur tot deur

Dertiende sabbat, 26 juni

Ashley Alvarez (20)

Het begon allemaal toen ik voor het eerst naar de middelbare school ging in een klein Mexicaans dorp, zo'n twee uur zuidwaarts rijden vanaf de grens van Texas. Een klasgenoot, Ketzy, en ik werden goede vrienden en ik kwam te weten dat ze zevendedagsadventist was. Ze nodigde me meerdere keren uit om met haar mee te gaan op kampeeruitjes en naar andere kerkactiviteiten. Gedurende de hele middelbare school ben ik echter nooit op haar voorstellen ingegaan. 'Ik kan niet', zei ik dan. 'Mijn ouders vinden het niet goed'. Maar ik heb mijn ouders nooit om toestemming gevraagd. Ik voelde er weinig voor om te gaan en haar uitnodigingen gingen mijn ene oor in en het andere weer uit.

Soms discussieerden Ketzy en ik op een ongedwongen manier over de sabbat. Ze vertelde me wat ze geloofde en ik legde mijn visie uit. Maar eigenlijk wist ik niet goed waar ik in geloofde. Ik probeerde gewoon dwars te zijn. Mijn vader zei me ook dat het niet uitmaakte op welke dag ik aanbad. Nadat we de middelbare school hadden afgerond, besloot Ketzy medicijnen te studeren, maar mijn aanvraag voor de universiteit werd afgewezen. Ik dacht dat God me vergeten was. Een jaar lang was ik behoorlijk depressief en toen Ketzy me uitnodigde om mee te gaan op een kampeerevenement, stemde ik toe.

Ik had het meteen naar mijn zin. De kampeerdere waren vriendelijk en gastvrij. Tijdens de driedaagse kampeertocht hielden we ons bezig met zendingswerk. We reinigden een rivier en renoveerden een adventkerk. Dat we van deur tot deur gingen, maakte de meeste indruk op me. De gezichten van de mensen glansden als we een lied hadden gezongen of een Bijbelvers voorlezen. Ik kon zien dat onze gebeden hun harten veranderden. Ik had me nooit eerder met zendingswerk ingelaten en het verbaasde me hoe goed ik me erdoor voelde. Ik dacht, 'Ik wil dit vaker doen. Ik wil dit altijd doen!' Het kampeerweekend veranderde mijn leven. Al mijn verdriet verdween als sneeuw voor de zon. Ik had weer het idee dat mijn leven een doel had.

Ik wist alleen niet wat dat doel dan was. Ik vertelde mijn ouders over het kampeerevenement, maar ze hadden er totaal geen interesse in. De volgende sabbat ging ik naar de kerk. De mensen ontvingen me vriendelijk en betrokken me in hun kerkactiviteiten. Ik leerde veel toen ik de Bijbel bestudeerde en voortaan elke sabbat naar de kerk ging. Precies één maand na de kampeertrip kwam een theologiestudent van de Montemorelos Universiteit een week lang naar de kerk voor evangelisatiebijeenkomsten. Ik nodigde hem uit om bij mij thuis te eten en ik sprak met mijn familie over de Bijbel. Toen hij op het punt stond om weg te gaan, vroeg hij me, 'Heb je wel eens nagedacht over de doop?'

Bij het horen van die vraag dacht ik, 'Oh wow, dat is precies wat ik wilde horen!' Meteen besloot ik me te laten dopen. Mijn ouders en Ketzy keken toe toen ik drie dagen later werd gedoopt. Een maand ging voorbij en ik bezocht een Padvinders Camporee bij de Montemorelos Universiteit. Toen de tijd aanbrak om getuigenissen te delen, riepen de organisatoren me naar het podium om mijn verhaal te vertellen. De mensen werden zichtbaar geraakt door wat ik zei. Na afloop liet een organisator weten, 'En ze wil studeren aan de Montemorelos Universiteit'. Eigenlijk was dat helemaal niet zo. Ik had niet genoeg geld en daarnaast wilde ik graag bij mijn ouders blijven. Toch kon ik geen nee zeggen tegen het aanbod van een universitaire student om het instellingsgeld te verdienen door gedurende de zomer als literatuurevangelist te werken.

Terwijl ik van deur tot deur ging in de buurt van de universiteit, leerde ik veel over mijn geloof. Ik realiseerde me dat mijn wens tijdens het jongerenkampeeruitje om de deuren af te gaan was uitgekomen. Ik genoot ervan om te evangeliseren met behulp van literatuur. Aan het einde van de zomer droegen mijn ouders me op om naar huis te komen. Thuis wilde ik weer terug naar de universiteit om opleidingsgeld te blijven verdienen als literatuurevangelist. Ik weet nu dat God me aanspoorde om mijn evangelisatiewerk voort te zetten. Uiteindelijk heb ik mijn ouders laten weten dat ik zelf naar de universiteit zou gaan als zij me niet wilden brengen. Woedend gaven ze me een lift. Ze zeiden geeneens gedag toen ze me afzetten. Het was moeilijk voor me en ik bad, 'HEER, het is enkel U en ik'.

Een maand ging voorbij zonder dat mijn ouders iets van zich lieten horen. Ik vroeg me af of ik een fout had gemaakt. Ik belde mijn vader. Toen ik op het punt stond om hem te zeggen dat ik naar huis wilde komen, zei hij, 'Je kan niet naar huis komen. Blijf daar. Je moeder en ik gaan nu ook naar de adventkerk'. Ik kon mijn oren niet geloven. Ik begon te huilen. Ik kon niet eens praten, zo hard huilde ik. Later hoorde ik dat mijn ouders onder de indruk waren van mijn vastberadenheid om God te dienen als literatuurevangelist. Nadat ze me af hadden gezet bij de universiteit, besloten ze naar de adventkerk te gaan om meer te weten te komen. Vervolgens hadden ze Bijbelstudies gevolgd en gaf men gehoor aan hun wens om zich te laten dopen. En in de tussentijd had ik steeds gedacht dat ze kwaad op me waren.

Zes weken na het telefoongesprek werden mijn vader en moeder gedoopt met mijn zeventienjarige broer en dertienjarige zus. Omdat ik trouw was aan Gods oproep om als literatuurevangelist te werken, werd mijn familie gedoopt. Mijn woonplaats, San Fernando, is maar klein en iedereen weet dat mijn familie zich heeft aangesloten bij de Adventkerk. Als mijn ouders en ik ons verhaal vertellen, hebben veel gezinnen belangstelling in de kerk. Ik weet niet wat er staat te gebeuren. Dit is nog maar het begin van ons verhaal.

In dit kwartaal wordt de opbrengst van de dertiende sabbatschoolcollecte gebruikt om een Beter Leven zendelingencentrum op te richten bij de Montemorelos Universiteit en bij twaalf andere adventistische opleidingsinstellingen in de Inter-Amerikaanse Divisie. Dank u voor uw bijdrage deze dertiende sabbat. Met uw hulp kan het evangelie over de hele wereld worden verkondigd.